

สี่พันตร

บทที่ 41

ขบวนรถพระที่นั่งเคลื่อนออกจากพระตำหนักอย่างรีบร้อน.....
องค์ชายภควัต มีรับสั่งให้เรียกประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วยงาน
พิทักษ์พระนครโดยเร่งด่วน ทรงใช้โทรศัพท์และวิทยุสื่อสารบัญชาการ
ไปตลอดทาง

องค์ครุณีในพระตำหนักตกอยู่ภายใต้การควบคุมอารักขา

นอกจากนายทหารรักษาพระองค์แล้ว กลุ่มทหารจากหน่วยรบ
พิเศษยังถูกส่งมารายล้อมพระตำหนักราวกับเกรงว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น
โสมโสมถนทรงรับรู้อย่างเคร่งขรึม นี่ไม่อาจโทษว่าใครในเมื่อเรื่อง
ที่เกิดขึ้นแล้ว และที่กำลังจะเกิดตามมาล้วนเป็นเรื่องหนักหนารุนแรง
ทรงรับสั่งกับนางข้าหลวงที่ลนลานเข้ามาถวายรายงานด้วยสุรเสียงอ่อน
ทว่ามั่นคง

“ปล่อยให้พวกเขาทำงานตามหน้าที่ บอกทุกคนอย่าได้ตกใจ
และจงให้ความร่วมมือด้วยดี”

เธอเรียกนางระพีให้ตามเข้าห้องทรงพระอักษร เร่งทำลายแฟ้ม
เอกสารลับและลบข้อมูลอันตรายจากเครื่องคอมพิวเตอร์ เพราะเมื่อ
เธอเข้ารหัสของน้องนางได้ก็ไม่ว่า ในอนาคตคนอื่นก็ทำได้เช่นกัน...

การประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูง ของฝ่ายรักษาความปลอดภัย
เป็นไปอย่างเร่งด่วน ผู้ที่เกี่ยวข้องถูกตามมา องค์ประธานทรงมี
พระพักตร์เคร่งเครียด แผนผังอาคารตัวตึกที่ถูกอ้างว่าถูกใช้เป็นที่
ชุมซ่อนของผู้ก่อการร้ายต่างแดน ถูกตรึงอยู่บนแผ่นกระดานกว้าง

ตึกใหญ่ที่กำลังจะถูกปิดทำการ แต่ก็ยังมีการใช้พื้นที่บางส่วน
ทำงานราชการกันอยู่ หลายปีมาแล้ว ชั้นเก็บของใต้ดินเกิดมีสารเคมี
อันตรายแตกรั่วทะลักไหล จึงถูกประกาศเป็นเขตหวงห้าม แม้ต่อมา
ผู้เชี่ยวชาญเข้ามาตรวจสอบยืนยันว่าไม่มีอันตรายตกค้างแต่ก็ไม่อาจ
สร้างความเชื่อถือหรือกำลังขวัญแก่เจ้าหน้าที่ ชั้นใต้ดินจึงถูกปล่อย
ให้ว่างร้าง

และเพราะเกิดอุบัติเหตุสารเคมีรั่วไหลนี้เอง จึงมีการทำทางออก
เฉพาะพิเศษเพื่อขนย้ายสารเคมีอื่นๆ ออกไป และทำการปิดกั้นทาง
ติดต่อเดิมกับตัวอาคารชั้นบนซึ่งขณะนั้นยังเปิดทำงานกันตามปรกติ
ครั้งเมื่อเสร็จการขนย้าย ทางออกเฉพาะนี้ก็ถูกปิดตายไม่มีใครอยาก
ผ่าน ผู้ก่อการร้ายจึงถือโอกาสเปิดทางเข้าไปอาศัยซุกซ่อนโดยไม่ถูก
พบเห็นสงสัย

ข้างๆ แผนผังอาคารดังกล่าวยังมีแผนผังพื้นที่บริเวณพระที่นั่ง
ซึ่งจะถูกใช้เป็นที่ประกอบพิธีสักการะดวงวิญญาณบรรพบุรุษ
และเป็นที่ซึ่งองค์ครุณีทูลถวายว่าจะมีการวางระเบิดปลงพระชนม์ราชา
ภุริทัตและรัชทายาท ซึ่งจะประทับคู่กันในที่ประทับขององค์ประธานใน
พิธี

“....ขณะนี้ยังมีใครทำงานอยู่ในตึกบ้าง... จะอพยพพวกเขา
ออกมาโดยไม่ให้เจ้าพวกนั้นรู้ตัวได้อย่างไร... จะเข้าโจมตีอย่างไร
ไม่ให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องโดนลูกหลงไปด้วย... ฯลฯ”

ทุกคนผลัดกันตั้งคำถามและผลัดกันเสนอหนทางปฏิบัติ การสั่ง
ระดมพลกำลัง เป็นไปด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด.....

แต่ไหนแต่ไรมา แม้พระชายาจะเสด็จมายังห้องสวดมนต์บ้าง
ก็เป็นครั้งละเพียงชั่วครู่ แต่วานี้จากวันที่มีการประลองกรีฑเป็นต้นมา
พระนางเสด็จมาทุกวันและประทับอยู่ครั้งละนานๆ วรกายสวยสง่า
ฉลองพระองค์ปกปิดผิวดุจดัง ทองประทับนั่งนานจนนางข้าหลวงที่
ดูแลแปลกใจ

ในวันนี้ ร่างงามเกาหงนางระพีดำเนินเชื่องช้า สีพระพักตร์อ่อน
เศร้าหม่นหมอง นางระพีจุดเทียนบูชา อีกครู่หนึ่งก็แว่วเสียงสวดมนต์
เบาๆ

ดวงพักตร์อ่อนลออสงบนิ่ง เวลาผ่านไป จนนางข้าหลวง
เข้ามากระซิบบอก นางระพีรอจนได้จังหวะก็คลานเข้าหา

“องค์ชายภาณุมาศเสด็จมาเพคะ”

องค์ครุณีทรงนิ่งชั่วครู่

“ช่วยกันจัดการต้อนรับ อีกสักครู่ฉันจะออกไป”

องค์ชายภาณุมาศ ทอดพระเนตรมององค์ครุณีด้วยความ
ห่วงใย พระเชษฐภคินีที่เคยผ่องใสสวยสง่าหยิ่งผยองเต็มไปด้วยพลัง
และความมีชีวิต ในบัดนี้ดวงพักตร์เผือดซีดหม่นหมอง กิริยาท่าที
เชื่องช้าราวกับกำลังเจ็บป่วย

“องค์หญิง... เกิดอะไรขึ้นหรือ หม่อมฉันพอได้ยินว่ามีเรื่อง
ก็รีบมาทันที”

เธอถามเสียงแผ่ว “ท่านพี่ไม่ได้เล่ารายละเอียดหรือเพคะ”

“เจ้าพี่เล่าเท่าที่ทรงรู้ แต่ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเรื่องราวเป็นอย่างไร
ทำไมองค์หญิงจึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนพวกนี้”

“ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จมาเพื่อสอบถามความจริงใช่ไหมเพคะ”

“นี่ไม่ใช่การสอบสวน หม่อมฉันต้องการรู้ความจริงเพื่อที่จะหาทางช่วยให้องค์หญิงพ้นจากข้อกล่าวหาที่อาจจะมีตามมาภายหลังเรื่องนี้ร้ายแรงมาก แม้หม่อมฉันและเจ้าพี่เชื่อว่าองค์หญิงบริสุทธิ์ แต่ทางวังหลวงคงไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ”

“หม่อมฉันจะถูกทางการสอบสวนใช่ไหมเพคะ”

“ไม่ว่าเขาจะใช้คำไพเราะว่าอะไรก็คงไม่แตกต่าง องค์หญิงจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ยิ่งถ้ามีการจับกุมคนอื่นแล้วถูกให้การชกทอต่อก็ยิ่งจะลำบากมากขึ้น...”

องค์หญิงทอถอนพระทัย หลบพระเนตรนั่งเงียบ

องค์ชายภาณุมาศ รับสั่งอย่างร้อนพระทัย “หม่อมฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้เรื่องไม่ใช่หรือ องค์หญิงรับเจ้าถามถึงหมายกำหนดการต่างๆของทางวังหลวงเสมอ และหม่อมฉันก็ให้ข้อมูลทุกอย่างตลอดมา รวมทั้งเรื่องงานพระราชพิธีที่จะมีขึ้นนี้ด้วย หากเกิดเหตุรุนแรงใดขึ้นก็ย่อมมีผลกระทบต่อหม่อมฉันด้วยจริงไหม”

“หากเป็นเช่นนั้นจริง หม่อมฉันก็ขอประทานอภัยเพคะ”

“หม่อมฉันไม่ได้เป็นห่วงตัวเองเท่ากับที่เป็นห่วงองค์หญิงเลย”

“น้ำพระทัยขององค์ชาย หม่อมฉันซาบซึ้งยิ่งเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เล่าทุกอย่างมาซิ เราจะได้ช่วยกันหาทางแก้ข้อสงสัย ในระยะหลัง ๆ นี้มีแต่เรื่องซุบซิบมององค์หญิงในแง่ร้าย.... เรื่องนี้จะทำให้องค์หญิงยิ่งลำบาก...”

“ไม่ว่าใครจะเข้าใจอย่างไร หม่อมฉันขอทูลด้วยความจริงใจว่าหม่อมฉันไม่เคยคิดร้ายเลยเพคะ ในครั้งนี้ไม่ว่าจะเกิดผลอย่างไรตามมา สิ่งเดียวที่หม่อมฉันเป็นห่วงก็คือพระราชวงศ์โสฬสจะต้องมาพลอยมัวหมอง ขอพระองค์โปรดเมตตาปกป้องเกียรติยศของโสฬสด้วยเพคะ”

“องค์หญิงจะให้หม่อมฉันทำอะไร”

“จะทำอย่างไรก็ตาม... สุดแต่พระเมตตาเพคะ”

“องค์หญิงจะไม่เล่าความจริงให้ฟังจริงๆ หรือ”

“หม่อมฉันไม่มีสิ่งใดจะเล่าเพคะ”

“เจ้าพี่คงต้องผิดหวังมาก....”

สุรเสียงเธอแผ่วหวั่นไหว “หม่อมฉันไม่เคยคิดจะทำให้ท่านพี่ผิดหวังเสียพระทัย... ไม่เคยต้องการให้มีเรื่องเช่นนี้... องค์ชายเพคะ... หากว่าหม่อมฉันไม่มีโอกาส... หม่อมฉันมีเรื่องหนึ่งใครขอให้พระองค์ทูลองค์ชายภควัดด้วยเพคะ”

“เหตุใดองค์หญิงจะไม่มีโอกาส อีกไม่นานเจ้าพี่ก็จะกลับมาโยองค์หญิงไม่ทูลเจ้าพี่เอง”

เธอสายพัทตร์อย่างสิ้นหวัง

“...ขอพระองค์โปรดทูลองค์ชายแทนหม่อมฉันด้วย ว่า... นับจากทรงรับสั่งให้หม่อมฉันฟังเพลงสีทันดรเมื่อหกปีก่อน หม่อมฉันไม่เคยลืมเพลงนี้เลยเพคะ...”

องค์ชายภาณุมาศนึกฉงน แต่ไม่ได้เฉลียวพระทัยจะซักถาม....

หลังจากส่งเสด็จองค์ชายภาณุมาศ องค์หญิงดำเนินกลับไปยังห้องสวดมนต์แล้วประทับอยู่เป็นเวลานาน มีนางระพีเฝ้าไม่ยอมห่างที่สุดก็รับสั่งเรียก “พี่ระพี.... ถึงเวลาแล้ว...”

นางระพีเข้าใจ ครวญครางด้วยความหวั่นไหว

“องค์หญิง... อย่าเลยเพคะ ระพีขอร้อง ตัดสินพระทัยใหม่เถิดนะเพคะ”

“ไม่มีทางอื่นอีกแล้ว เพื่อรักษาพระเกียรติของราชวงศ์โสฬสนี้เป็นหนทางเดียวเท่านั้น” ปรกกายพระเนตรเธออ่อน ทว่าพระทัยมันคงเด็ดเดี่ยว

นางระพีน้ำตาไหล ประคองเธอสรรเสริญแล้วมุ่นเกล้าพระเกศาให้ใหม่ แต่งพระองค์ให้ด้วยอาภรณ์งามตามประเพณีโสฬส ชุดนี้เป็นชุดที่เคยลองสวมใส่เมื่อครั้งเตรียมพระองค์จะเดินทางมาหัดดิน แต่หลังจากเวลากว่าหนึ่งปีผ่านไป นี่เพิ่งจะเป็นครั้งแรกที่เธอได้สวมใส่จริงๆ

เธอลบล้ออารมณ์เนื้อโหมสีชมพูอ่อนประดับลูกไม้ละเอียดอ่อน.. จำได้ถึงความรู้สึกในครั้งนั้นเมื่อนางข้าหลวงทูลถวายให้ทดลองสวมใส่ ครั้งนั้นเธอก็ลบล้อเนื้อแพรเล่น ทว่าด้วยความรู้สึกเป็นสุขอ้อมเอนตามประสาหญิงสาวเยาว์วัยซึ่งกำลังจะได้สมรสกับเจ้าชายในฝัน

ในครั้งนั้น น้ำพระเนตรหยาดหยดซึมหายลงในผืนแพร ขณะที่นางระพีร้องไห้ไม่หยุด สารินและสุริมองตาปริบๆ ที่เคยรู้สึกระแวงแคลงใจที่พระชายามีท่าทีเปลี่ยนไปก็อดเป็นทุกข์ไม่ได้

“องค์หญิงเพคะ....”

สุรเสียงเธออ่อน “สาริน สุรี... เข้ามาใกล้ๆ ซิ....”

นางทั้งสองรีบเข้ายอบกายคุกเข่า

“องค์หญิงจะโปรดให้รับใช้ประการใดเพคะ”

“ตลอดเวลามานี้เธอสองคนดูแลรับใช้เราเป็นอย่างดีคงทำให้ลำบากพอสมควร”

“ไม่เป็นการลำบากเลยเพคะ หม่อมฉันสองคนเต็มใจถวายการรับใช้ แม้ไม่ประทานข้าวของให้มากมายเช่นที่ทรงพระกรุณา หม่อมฉันก็ยินดีปรีดปรีดรับใช้และทำทุกอย่างตามพระบัญชาด้วยความจงรักภักดีอยู่แล้วเพคะ”

“ดีแล้ว ขอบใจพวกเธอมากนะ.....”

สองนางที่รอคอยคำบัญชาต้องเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าร่างงามขยับลุกขึ้น มีนางระพีประคองพาเดินจากไปเงียบๆ

การจู่โจมฐานบัญชาการผู้ก่อการร้าย เป็นไปโดยประสพผล ผู้ก่อการร้ายต่อสู้อันได้รับบาดเจ็บถูกจับไว้ได้บ้าง เสียชีวิตบ้าง ทางกรวยยังยึดได้อุปกรณ์มากมาย ทั้งเพื่อการสื่อสารและก่อการต่างๆ แล้วยังมีวัตถุระเบิดและอาวุธร้ายแรงอีกหลายอย่าง

เจ้ามณฑุร สิ้นพระชนม์ ในเฮือกสุดท้ายเมื่อทรงบาดเจ็บสาหัส จนไม่อาจพาพระองค์หลบรอด ทรงดึงสลักกระเบิดทำลายพระองค์เอง ซากร่างที่เหลือแหลกละเอียด ยากจะระบุว่าเป็นใคร

องค์ชายภควัตประทับอยู่ที่ฐานบัญชาการ รับฟังความเคลื่อนไหวด้วยพระทัยเคร่งเครียดจนปฏิบัติการณ์ผ่านพ้น

“จบเรื่องกันที่... การตายของเจ้ามณฑุร คงทำให้สิงหะราหยุดก่อการร้ายรุกรานผู้อื่น ทุกคนคงได้อยู่อย่างสุขสงบกันสักที”

เสนาบดีซึ่งร่วมบัญชาการอยู่ด้วยน้อมทูลว่า

“เจ้ามณฑุรร้ายกาจ ปลอมตัวแฝงกายส่องสมผู้คนทำการร้ายในที่ต่างๆ ไม่มีใครจับตัวได้ นี่เป็นเพราะพระบารมีของพระองค์แท้ๆ เพะยะคะ”

“คงไม่ใช่อย่างนั้นหรอก เรื่องนี้คงสำเร็จไม่ได้ถ้าไม่ใช่เพราะศิริกัลยา พวกท่านคงไม่รู้ว่าจะต้องเสี่ยงภัยและเสียสละเพียงไหน”

เหล่าเสนาบดี ลังเลมองหน้ากัน แต่จะคัดค้านก็ไม่กล้า

องค์ชายทรงคาดเดาคำคิดของคนเหล่านี้ออก แยมสรवल หันหาองค์ชายคนสนิทซึ่งเคยมีพระบัญชาให้ไปสืบถึงเรื่องราวที่โสพล

“จริงเช่นนั้นไหม พลากร”

สีหน้าของผู้ที่ถูกเรียกแสดงความเชื่อมั่นจริงใจรับรองต่อหน้าเหล่าเสนาบดี “จริงพระเจ้าค่ะ”

“เรื่องนี้ถึงจะมีการสอบสวนกันอีกในภายหลัง ก็ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนสีขาให้เป็นสีดำได้... ภรรยาของเราคือยอดหญิง... เอาละ ถ้าไม่มีอะไร เราก็จะกลับบ้านละ”

“แต่... ทูลกระหม่อม...” เหล่าเสนาบดียังไม่ยอมคล้อยตาม รีบก้มบังคมทูลทัดทาน “พวกเกล้ากระหม่อมมีความเห็นตรงกันว่าเพื่อความปลอดภัย พระองค์ควรประทับอยู่ที่วังหลวงก่อนพระเจ้าข้า”

“พวกท่านอย่าเหลวไหลไปเลย เรื่องร้ายจบแล้ว เราจะกลับบ้าน ต่อไปนี้เราจะไม่ปล่อยให้เวลาเสียไปสักแม้นาที ที่จะอยู่กับคนที่เรารัก”

ดวงตะวันเคลื่อนขึ้นช้าๆ ส่องแสงอ่อนเรืองเรืองอาบไล้ขอบฟ้าให้สัญญาณการเริ่มวันใหม่ รถยนต์พระที่นั่งแล่นเรียบเรื่อยไปตามถนนมุ่งสู่พระตำหนัก ดวงพัทตร์สีอ่อนประกายทอง แม้เหน็ดเหนื่อย แต่ก็ปรากฏความโล่งพระทัย ทำนั่งฟังเบาะผ่อนคลาย ทอดมองแสงสีส้มเหลืองแดงที่ปรากฏอยู่เหนือเส้นขอบของแผ่นดินพลากร แยมสรवल

“ดูซิ พลากร ช่างสวยอะไอย่างนี้... ฉันเพิ่งจะเห็นว่านี่เป็นภาพที่สวยงามที่สุด... ชีวิตของฉันคงจะได้เริ่มใหม่อีกครั้ง...”

“หม่อมฉันยินดีที่พระองค์ทรงมีความสุข ขอถวายพระพรขอให้ทรงพระเกษมสำราญตลอดไปพระเจ้าข้า”

“ได้อยู่กับคนที่รัก... ฉันคงไม่ต้องการอะไรมากไปกว่านี้”

พระตำหนักส่วนหนึ่งยังเปิดไฟสว่าง เหล่าข้าหลวงและทหารปฏิบัติงานตามเวรยามเป็นปกติ ต่างยืนรอถวายคำนับเมื่อรถพระที่นั่งแล่นเลี้ยวเข้ามาตามถนนแล้วจอดสนิท

“องค์หญิงล่ะ”

“ยังไม่ตื่นบรรทมเพคะ”

วรกายสูงใหญ่สาวพระบาทขึ้นบันไดมุ่งตรงไปยังห้องบรรทมของพระชายา มหาเด็กลที่ยินยามสะดุ้งกายถวายคำนับเปิดประตูให้

ร่างบางในเครื่องทรงสีชมพูไล่ตามแบบประเพณีโสพลประทับบรรทมอยู่บนพระที่ ดวงพัทตร์อ่อนลออสีซีดเห็นเส้นขนงและขอบพระเนตรสีเข้ม รูปพระโอษฐ์ที่มองเห็นเป็นเส้นสายที่ดงามราววาดปิดสนิท องค์ชายทรงประทับนั่งข้างๆ จับกร่อนขึ้นมากุมไว้ กระซิบเรียกเสียงแผ่ว

“ศิริกัลยา พี่กลับมาแล้ว”

หากทว่าเธอไม่เคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

แม้เมื่อพระองค์ก้มลงไปจุมพิต กระซิบเรียกก็ครั้งก็หนองค์ตรุณีกิหาได้มีปฏิริยาตอบสนองแต่อย่างใดไม่.....